

Bred
Banana

มิตีรักข้ามดวงดาว

รวมแพง

มิดิรักข้ามดวงดาว

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-042-7

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2556

ราคา 139 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

บัวจันที่กำลังเข้าใจจากการถูกแฟนบอกเลิก ตัดสินใจร่วมทริปไปถ่ายทำสารคดีท่องเที่ยวที่ภาคเหนือของเพื่อนสนิท การไปเที่ยวเพื่อพักใจของหญิงสาวในครั้งนี้จะราบรื่นดี หากไม่เกิดอุบัติเหตุขึ้นเสียก่อน

หลังจากบัวจันกับคณะถ่ายทำฟื้นขึ้นมา ก็ต้องตกตะลึงเมื่อพบว่าพวกเขาได้ข้ามมิติมายังดวงดาวพันธุกาละ และตกอยู่ท่ามกลางเหตุการณ์แย่งชิงเทวีแห่งบัวสวรรค์ ซึ่งหากชายใดได้ครอบครองจะเป็นใหญ่เหนือสามโลก และจากอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำให้ผู้คนบนดาวพันธุกาละเข้าใจว่า ดาราสาวหนึ่งในคณะถ่ายทำเป็นเทวีแห่งบัวสวรรค์ เรื่องราวจึงวุ่นวายมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วที่นี่พวกเขาจะสามารถหาหนทางกลับโลกเดิมได้อย่างไรกัน

กองบรรณาธิการ

กรกฎาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

มิติรักข้ามดวงดาวเป็นนิยายเรื่องแรกที่ดิฉันได้เขียนขึ้นมาเมื่อเดือนมกราคมปี 2549 ซึ่งเกิดขึ้นมาจากความฝันที่ประทับใจในคำคืนหนึ่งโลกของพันธุภูละจึงได้มาปรากฏเป็นตัวอักษรดังที่ทุกท่านได้เห็น เรียกได้ว่าเป็นก้าวแรกและก้าวสำคัญที่ทำให้ดิฉันคิดจะเขียนเรื่องต่อ ๆ ไป

หวังเพียงว่าจินตนาการกับความฝันยามคำคืนของดิฉันจะสร้างความสนุกสนานให้กับท่านผู้อ่านทุกท่านไม่มากนักน้อย

ขอขอบพระคุณผู้อ่านในอินเทอร์เน็ตที่ให้กำลังใจ ให้ข้อติติงที่ทำให้ได้พัฒนาตัวเองมาจนถึงทุกวันนี้ หากไม่มีท่านเหล่านี้แล้วก็อาจจะไม่กล้าที่จะเขียนต่อไปก็เป็นได้ ขอขอบคุณสำนักพิมพ์แฮปปี้ บานานา ที่ให้โอกาสในการตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง ขอขอบคุณค่ะ

รวมแพง

ตอนที่ 1

“โอมปัทเม อุมสุปานิ”

อิม...ฉันพลิกตัวจากขาไปซ้าย เพราะอยากจะหนีเสียงที่กระซิบกรอกรหู แต่เสียงนั้นก็ตามติดราวกับดังมาจากสมองส่วนลึก

“อิม...อะไรกันนักหนา นวนกหูจริง!” ฉันร้องออกมาอย่างหงุดหงิดพร้อมกับโงหัวขึ้นจากหมอนใบนุ่มอย่างจ้วเจีย

“อ้าว...” หูฝาดอีกแล้วเป็นครั้งที่หลายสิบ ซึ่งก็ได้ยินแต่เสียงหึ่ง ๆ เหมือนสวดอะไรสักอย่างและมันก็น่ารำคาญเอาเสียเหลือเกิน นับตั้งแต่วันที่เลิกกับบอมบ์ฉันก็ได้ยินเสียงพวกนี้เกือบทุกครั้งที่ล้มตัวลงนอน บอมบ์เป็นแฟนที่ฉันเลิกด้วยความร้าวรานและแค้นใจสุดชีวิตเพราะอยู่ดี ๆ เขาก็มาบอกว่า

‘ผมไม่ชอบนิสัยบางอย่างของบัว’ แต่ก็ไม่ยอมบอกว่านิสัยที่ว่าไม่ชอบนั้นคืออะไร แล้วก็เดินจากไปเฉย ๆ หลังจากนั้นไม่นานฉันก็เห็นเขาเดินกับผู้หญิงชาวอวบคนหนึ่ง ซึ่งก็ไม่ใช่ใครเพื่อนรุ่นน้องที่ทำงานฉันเอง

ฉันซึ่งทั้งแสนดีแสนจะเอาอกเอาใจเก่ง แสนจะฉลาดและแสนจะโอเค เอาล่ะ ๆ บอกความจริงก็ได้ บางครั้งฉันก็เอาแต่ใจและไม่ค่อยมี

เหตุผล และฉันก็เป็นคนตรงไปตรงมาเสียเหลือเกิน แล้วไงล่ะ คนเรามันก็ต้องมีข้อบกพร่องกันบ้าง จะให้พิเศษเป็นนางฟ้านางสวรรค์ตลอดเวลาได้อย่างไร

ฉันเลยแก้ปัญหา อันที่จริงคือหนีปัญหาโดยการลาออกจากงานที่กำลังทำอยู่ ซึ่งมองจากแวตตาของบอมบ์ตอนที่ฉันเดินออกจากตึกของบริษัท ฉันเห็นว่ามันมีทั้งความโล่งใจและประมาณว่านี่แล้วจะต้องเป็นแบบนี้

เจ็บใจนะ แต่ปล่อยให้เขาคิดว่าฉันเป็นคนขี้แพ้ดีกว่าที่จะต้องทนกับสิ่งที่ไม่อยากทน อืม...เจอนิสัยที่แสนจะแยของตัวเองอีกแล้ว เป็นคนไม่อดทนกับสิ่งที่คิดว่าไม่ชอบเอาเสียเลย ตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่านิสัยนี้มันเป็นนิสัยที่ทำให้ฉันต้องมาเป็นฉันในโลกใบนี้...โลกใบไหน ก็โลกปัจจุบันซึ่งไม่ใช่โลกที่ฉันกำลังจะค่อย ๆ เล่าให้คุณฟังอยู่นี่ไง

หลังจากออกจากงานฉันก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองคิดผิด การออกจากงานนอกจากเงินรายได้จะหดหายและสิ่งที่มีมากขึ้นมาแทนก็คือเวลา ที่ไม่รู้ว่ามีมันมาจากไหนราวกับว่าหนึ่งวันมีเจ็ดสิบสองชั่วโมง นอกจากจะหมดไปกับการนอน การเล่นเกมออนไลน์ ฉันหาข้ออ้างในการไม่ทำงานทำโดยบอกคนอื่น ๆ ว่าอยากพักหัวใจให้หายดีตามประสาคนขี้เกียจ ซึ่งอันที่จริงแล้วพอผ่านไปแค่ห้าชั่วโมง แม้ฉันจะอยากบีบน้ำตาลงสสารตัวเองสักแค่ไหน มันก็ไม่ไหลออกมาเลย และใจก็ไม่ได้เจ็บอย่างที่คิดเอาเองในตอนแรก งบกับตัวเองเสียจริง

หรือว่าฉันจะไม่ได้รักบอมบ์อย่างที่คิดไว้ ฉันสงสัยว่านิสัยหุนหันพลันแล่นก็น่าจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บอมบ์บอกว่า ไม่ชอบนิสัยบางอย่างของฉัน ตอนคบกันฉันคงทำให้บอมบ์เหนื่อยน่าดู โลกหมุนรอบตัวฉัน

ฉันสนใจแต่ตัวเองไม่สนใจว่าใครจะมองแบบไหน ทำไมฉันถึงได้เป็นคนแบบนั้นะ เป็นอีกครั้งที่ฉันรู้สึกขัดใจกับนิสัยของตัวเอง

แต่ถึงอย่างไรฉันก็อยากรู้จากปากของบอมบว่า อะไรที่ทำให้เขาบอกเลิกฉัน แต่ตอนนี้ฉันยังไม่อยากเผชิญความจริงอันนั้นฉันจึงไม่ติดต่อบอมบอีกเลย

เธอน่า ไร้หัวใจอีกแบบ...ฉันบอกกับตัวเอง

ระหว่างที่ฉันกำลังครุ่นคิดอยู่กับตัวเองวกไปวนมา เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเป็นเพลงป๊อปหวาน ๆ ของนักร้องสาวเสียงใส ฉันเอื้อมมือไปหยิบมันมาดูหน้าจอและก็เห็นว่าเป็นเพื่อนสาวเทียมของฉันเองที่โทรมา

“เหว่ย ว่าอะไร”

“ไยยะนั่งบั้ว หายเฮิร์ตหรือยังยะ” เพื่อนสาวบิ๊บเสียงเล็กเสียงน้อยใส่ ทำให้ฉันอดยิ้มกับโทรศัพท์ตรงหน้าไม่ได้

“อืม...ก็ดี มีอะไรหรือ ถ้าชวนไปแดนซ์อีกไม่ไปแล้วนะไว้ย! จันเบือ”

“เปล่ายะ ไปออกฟีลด์ด้วยกันไหมแก อาทิตย์หน้าฉันมีรายการพิเศษวันหยุดไปเที่ยวที่แม่ฮ่องสอนกัน”

แล้วมันก็รัยรัยละเอียดยให้ฟังเสียยาวเหยียดว่าจะใช้เวลาในการถ่ายทำรายการสามวันเต็ม โดยลัดเลาะไปตามภูเขาเพื่อไปดูชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ตามหมู่บ้าน เสียงอธิบายของจอยไม่ค่อยผ่านสมอฉันเท่าไร สนใจแค่เพียงว่าจะได้ไปเที่ยวเผื่ออะไรต่อมิอะไรในชีวิตฉันมันจะดีขึ้นมาบ้าง

“โ้จ” คือชื่อจริงของเพื่อนฉันคนนี้แต่หล่อนมักบอกใคร ๆ ว่า ชื่อน้องจอย คุณเธอคบกับฉันมาเป็นสิบปีแล้วตั้งแต่สมัยมัธยมต้น และอาชีพของหล่อนคือเป็นโปรดิวเซอร์รายการสารคดีต่าง ๆ และนับได้ว่าเป็นเพื่อน

ที่ดีมากสำหรับฉัน นอกเหนือจาก ตี ตง เอ เหน่ง เกรียง ขวัญ และอื่น ๆ อีกมากมาย ไข่แล้วฉันมันคนเพื่อนเยอะ มีทั้งหญิงทั้งชายและเพศที่สาม ฉันเริ่มนึกออกถึงความโชคดีในชีวิตที่ยังพอมีกับเขาบ้าง

เวลาผ่านไปไวกานกามนิตหนุ่ม อาทิตย์ถัดมาฉันก็มานั่งบนรถของ กองถ่ายทำสารคดีท่องเที่ยวของนังใจเอียนนั่งจอยเพื่อนรัก รถตู้ที่นั่งมานับว่าเป็นรถวิโฬีก็ว่าได้ แก้อื่นนั่งกว้างขวางมีคาราโอเกะ ที่ใคร ๆ ก็อยากจะแหกปากใส่ไม้ค้ และที่พิเศษสุดนอกเหนือจากคนขับรถและผู้ช่วยข้างล้องที่นั่งด้านหน้าแล้ว ด้านหลังมี ฉัน นั่งจอย พี่ป็น ตากล้องหน้าบึ้งและโหด แล้วยังมีพิธีกรภาคสนามอีกหนึ่งคู่ หนึ่งสวญหนึ่งหล่อมาด้วย

หนึ่งสวญเป็นดาราวัยรุ่นหน้าตาน่าเอ็นดูชื่อ “น้องพลอย” และหนึ่งหล่อนี้ฉันอดนึกสงสัยไม่ได้ว่านั่งจอยไปหลอกมาได้ยังไง เพราะเขาเป็นถึงดาราหนังที่โด่งดังมากในตอนนี และติดอันดับพระเอกนิสัยดีชี้เส้นคนหนึ่งของเมืองไทยเลยทีเดียว ก็พี่ “พระนาย” ขวัญใจวัยรุ่นและวัยไม่รุ่นของหลายคนนั่นเ

หลังจากที่แนะนำตัวกันเสร็จฉันก็ได้รู้ว่าที่นั่งจอยชวนฉันมาด้วย นอกเหนือจากการพามาเที่ยวเพื่อให้คลายจากโรคหัวใจอย่างที่คุณเธอ ตัวดีพูดรอกหูฉันแล้ว ฉันยังต้องเป็นผู้ช่วยโปรดิวเซอร์และผู้ช่วยตากล้องอันดับสอง ซึ่งก็คือเด็กชนไฟดี ๆ นี่เอง ส่วนตัวหล่อนก็คอยเอาอกเอาใจน้องพลอยกับพี่พระนายสบายใจไป โดยเฉพาะพี่พระนาย คุณจอยแทบจะแห่แหนส่งถึงหน้าห้องน้ำในปั้มน้ำมันที่พวกเราจอดพักระหว่างการเดินทาง

ดาราทั้งคู่อัธยาศัยใจคอดีมาก พูดคุยอย่างไม่ถือเนื้อถือตัวทำให้การเดินทางเป็นไปอย่างมีความสุขและสนุกสนาน บรรยากาศในรถมีการ

แซวกันเล็กน้อยถึงปานกลางและเวลาก็หมดไปกับการแหกปากใส่ไม้คสองตัวที่ถูกแย่งกันไปมารวกับเด็กแย่งของเล่น

“ไอ้เสียงที่กำลังโหยหวนอยู่ตอนนี้ คาดว่าเป็นเสียงแมวตัวผู้กำลังออกลูกคะท่านผู้ชม”

“เชิญไปดูภาพ VTR กันเลยคะ” ฉันทรงจอย เมื่อมันกำลังอินกับเพลงกล่อมแห่งความรัก ที่มีเนื้อหาจิตใจสาวประเภทสอง คนในรถหัวเราะก๊าก แม้แต่พี่ปิ่นหน้าโหดก็ยังอมยิ้ม

“นั่งชะนีเสียงดีดี คนอะไร ทั้งสวย ทั้งหุ่นดี ทั้งเสียงดี นำไปออกงานวัดนะยะหล่อน” นั่งจอยสวนกลับออกไมค์ ยิ่งทำให้บรรยากาศสนุกสนานและครื้นเครงเข้าไปอีก หลังจากใช้พลังงานไปอย่างเต็มที่ แบบเตอรีในตัวของแต่ละคนดูเหมือนจะหมด ก็เลยพากันหลับผล็อย

ฉันเองก็หลับไปเหมือนกันมารู้สึกตัวอีกทีก็เห็นว่าที่ปากหนึ่งของรถเป็นหุบเหว และมีต้นไม้เขียวครึ้มอยู่ลิบ ๆ รู้สึกว่ารถกำลังไต่ขึ้นเขาหรือข้ามเขาอะไรสักลูกอยู่นี้ละ อยู่ดี ๆ ท้องฟ้าที่ดูมืดครึ้มเพราะเริ่มพลบค่ำก็สว่างผิดปกติ ฉันเอียงหน้ามองท้องฟ้าอย่างงงวย เห็นเพียงแสงไฟวูบเดียวที่มาจากดวงไฟลูกใหญ่ที่กำลังพุ่งตรงมาที่รถของพวกเราแล้วทุกอย่างก็ดูสับสน

คลื่นอากาศเป็นระลอกเกิดขึ้นในรถ สักพักทุกอย่างก็มืดแต่ความมืดที่เป็นระลอกคลื่น ร่างกายฉันลอยทั้งดิ่งอยู่ท่ามกลางความมืดนั้นราวกับตกลงจากที่สูง หนูฉันได้ยินเสียงคนรอบข้างอุทานอย่างตื่นตกใจ

“เฮ้ย!”

“ว้าย!”

“ฮ้า!”

“กร๊ด!”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันมีเสียงจันทรรวมอยู่ด้วยอย่างแน่นอน ฉันข้า
ปากร้องกรีดเสียงดังลั่น รู้สึกคล้ายกับมีบางสิ่งไหลวบลงคอขณะที่ร่างกาย
กำลังทั้งดิ่งอย่างไม่ลืมหูลืมตา ร่างกายเสียดสีกับอากาศรวมไปถึงอะไร
บางอย่างที่นุ่มละมุน และทุกสิ่งก็ดับมืดในพริบตา

ตอนที่ 2

ท่ามกลางความมืดมิด ฉันค่อย ๆ กลืนน้ำลายลงคออย่างลำบาก
ยากเย็น

“หวานจัง...” ฉันพึมพำกับตัวเอง เมื่อรู้รสชาติบางอย่างในปาก
ลามไปถึงคอ ความหวานหอมพุ่งขึ้นจมูกจนทำให้ฉันต้องลืมตาตื่นอย่าง
ตกใจ เพราะนี่ถึงเหตุการณ์ประหลาดขึ้นมาได้

“เฮ้!”

ฉันหลับตาแล้วลืมตาประมาณสามสี่รอบแต่ภาพตรงหน้าก็ไม่ได้
หายไปไหน รอบด้านของฉันตอนนี้ดูสว่างและเป็นสีชมพู

“ตะ...ตายแล้ว! นี่ฉันมาอยู่บนสวรรค์แล้วหรือเนี่ย” ฉันอุทานลั่น
เมื่อเห็นภาพตรงหน้า ก็จะไม่ให้ประหลาดใจได้ยิ่งง้อยู่ดี ๆ ความมืดก็
เป็นความสว่าง และไม่สว่างธรรมดาเสียด้วย เป็นสีชมพูหวานใสเขียว
อย่างฉันนี่มีสิทธิ์ขึ้นสวรรค์กับเขาด้วย มันช่างน่าปลื้มใจเสียจริง ให้ตาย
เหอะจอร์จ พอฉันเหลือบมองรอบข้างสายตาก็เจอกับร่างอีกสามสี่ร่าง

“เฮ้ย! นี่ตายยกคันเลยหรอ” ฉันเดินไปจับบ่าจอย “จอย นังจอย
จอยไฉ่! อืม...นังไฉ่”

จอยลืมตาขึ้นทันทีที่ได้ยินชื่อเก่าที่แสนจะเคืองทุกครั้งที่ได้ยิน

ขณะกำลังจะอำปากสรรเสริญฉัน มันก็อำปากค้าง เมื่อมองเห็นความ
สว่างอมชมพูที่อยู่ตรงหน้า

“ออกี้แป้นแล่นลึกเข้าตึกแซก!! อุแม่เจ้าที่ไหนกันหว่า!” นังจอยเอ
มือกุมหวัอกหัวใจเมื่อเห็นบรรยากาศโดยรอบที่ไม่ธรรมดา

ไต่ยีนแค่นั้น ฉันก็ทรุดตัวร้องไห้อย่างเสียดายชีวิต ฉันไม่ได้ฝันไป
นังจอยมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างที่ผมควรจะเป็นทุกอย่าง

“ตายสิ ตายอย่างที่ไม่น่าจะตายเลย ยังไม่ได้ทำอะไรตั้งหลายอย่าง
พอกับแม่ก็ยังไม่ได้แทนคุณพวกท่านสักเท่าไร กับน้องสาวฉัน ฉันก็ทะเลาะ
กับมันออกบ่อย แอ...ฮือ...แอ...พรหมจารีก็ยังอยู่ ยมบาลต้องด่าว่าเสีย
ชาติเกิดแน่ ๆ ฮือ...”

คนเราหนอคนเรา ตอนมือยังไม่รู้จักดูแลรักษา พอหายหกตกหล่น
ก็มานั่งสำนึกได้ ถ้าฉันยังไม่ตายฉันจะกลับไปทำในสิ่งที่อยากทำแต่ไม่ได้
ทำ ฉันจะพุดตี ๆ กับน้องสาวคนเดียวของฉัน ฉันจะไม่ติดกับแม่กับพ่อ
ฉันจะไม่ ๆ ๆ นำแปลกที่ฉันไม่ได้คิดถึงบอมบ์เลย

ฉันตั้งอกตั้งใจในการร้องไห้คร่ำครวญอยู่พักใหญ่ด้วยความที่สติ
แตกชาน ในขณะที่นังจอยไปปลุกคนอื่น ๆ และทุกคนก็ต่างมึนงงกับเรื่อง
ที่อยู่ตรงหน้า

นังจอยหันมาแล้วใช้มือตบหลังฉันอย่างแรง

“เฮ้า! ร้องเข้าไป พอได้แล้วมีสติหน่อยนังชะนีตาขาว”

“โอ๊ย! เจ็บนะแก มือหรือขี้เท้าอะ”

เจ็บ ทำไมเจ็บ ฉันตายไปแล้วนี่ทำไมยังเจ็บอยู่อีก...ท่าทางฉันจะ
พึมพำกับตัวเองเสียดังไปหน่อย

“ฉันก็เจ็บมือที่ดีหล่อนเหมือนกันละ ฉันว่าเรายังไม่ได้ตายนะ แค
เป็นบ้าหรือฝัน หรือ...”

“หรือถูกมนุษย์ต่างดาวลักพาตัว” ฉันต่อให้นั่งจอยด้วยเสียงเจือ
สะอื้น

ฉันเห็นแวบ ๆ ว่า ทั้งพี่พระนายทั้งน้องพลอยและพี่ปิ่นต่างพยัก
หน้าเห็นด้วยกับคำพูดฉันกันอย่างพร้อมเพรียง พี่ปิ่นเหลือบมองดูฉันเป็น
ระยะ ๆ พี่พระนายก็เช่นกัน ทำเอาฉันรู้สึกพิลึกไปเลยทีเดียว มันทำให้คิด
ได้ว่าควรหยุดร้องให้ได้แล้ว แต่น้องพลอยสีหน้าซีดมากแล้วค่อย ๆ เบะ
ปากร้องไห้หนักยิ่งกว่าฉันเสียอีก ทำเอาฉันรู้สึกว่าการร้องไห้ของฉันดูจืดชืด
ไปหมดตา

เอ้า! ได้เวลาเข้มแข็งแล้วคุณบัวจิ้น ฉันได้บอกทุกคนหรือยังว่าฉัน
มีชื่อจริงว่าบัวจิ้น แม่ฉันเป็นลูกครึ่งจีน-ไทย พ่อฉันลูกครึ่งจีน-แขก แต่
บรรพบุรุษของฉันอพยพมาอยู่ทางใต้ของเมืองไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า
ดังนั้นตอนนี้ฉันจึงเป็นคนไทยเต็มตัว ตอนที่แม่ตั้งท้องฉัน แม่ฝันว่าไปเก็บ
ดอกบัวดอกใหญ่เท่ากระดิ่งริมแก่งจิ้นซึ่งเป็นศาลาที่ปลูกยื่นลงไปแม่น้ำ
ฉันจึงได้ชื่อว่าบัวจิ้นตั้งแต่นั้นมา

หน้าตาของฉันอยู่ในระดับพอดูได้ แต่มีอยู่ส่วนหนึ่งที่ฉันไม่ชอบ ก็
พินของฉันนี่แหละที่ฉันไม่ชอบที่สุด ทั้งที่มันเรียบและเรียงกันอย่างดี แต่
ดันมีพินที่เกมาข้างหน้า ซึ่งทำให้มีลักษณะเหมือนเขี้ยวอยู่ทั้งสองข้าง มัน
ก็ไม่ได้ทำให้หน้าตาดูเหี้ยมหรอนนะ แต่ฉันไม่ชอบเพราะฉันอยากมีพินเรียง
สวยธรรมดาามากกว่า

ถึงหน้าตาจะผ่าน แต่นิสัยพูดตรงไปตรงมาของฉันได้สร้างความ
เดือดร้อนให้กับฉันหลายครั้ง ดังนั้นฉันจึงออกหักบ่อย หักอกคนอื่นก็บ่อย
บางเวลาฉันก็คิดว่าถ้าเราอ่อนหวานกว่านี้ก็คงดี แต่ก็นั่นละ ฉันคิดว่าฉัน
เป็นของฉันอย่างนี้ ไม่ผิดต่อตัวเองและไม่ผิดใจตัวเอง มันน่าจะดีกว่า และ
พยายามที่จะไม่ผิดต่อผู้อื่นให้มันบ่อยนัก มันก็น่าจะโอเคกับชีวิตคนธรรมดา

อย่างฉัน

นอกเรื่องมาเสียนาน เขาเป็นว่าตอนนี้เราทั้งห้าคนได้มานั่งจับเข่าคุยกันว่าจะทำยังไงกับชีวิตที่แสนจะพลิกผันนี้ดี น้องพลอยยังน้ำตาซึมเป็นบ่อทรายขณะที่ฉันลุกขึ้นยืนและเดินดูรอบ ๆ สิ่งที่ย่อหุ้มพวกเราไว้ ลักษณะเหมือนวงกลมที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางราวเจ็ดถึงแปดเมตร พื้นที่เหยียบซุซระเป็นตะปุ่มตะป่ำสีเขียวแกมขาว ตรงกลางมีลำยาวแทงขึ้นมาเป็นกลุ่ม เงยหน้ามองไปที่ยอดสีเหลืองทองก็ดูคล้ายจะงอยหัวไม้กอล์ฟและดูคุ้นตาอย่างประหลาด

ผนังรอบด้านเป็นสีชมพูสว่างไสว ฉันลองเคาะตรงผนังดูเพื่อว่าจะเป็นผนังโปร่งที่สามารถทำลายออกไปได้แต่ก็ไร้ผล รอบด้านดูเหมือนจะเป็นผนังทึบหรือไม้ก็หนามาก หากแต่ว่าสีนီมอดูผ้าแพรผืนงามเลยทีเดียวที่พระนายมองนาฬิกาข้อมือแล้วส่ายหน้า

“นาฬิกาไม่เดิน เข็มหยุดตรงเที่ยงคืนเป๊ะเลยครับ”

พวกเรานั่งมะลันดูแกมาแลดูกันอยู่พักใหญ่ พี่ปิ่นที่ดูโหด ๆ กลับเป็นคนที่ปลอบน้องพลอยได้ดีที่สุด น้องจอยส่ายหน้าไปมามองเพื่อนร่วมชะตากรรมด้วยใบหน้าที่ยึดเขียวและเริ่มมีรอยรื้นของน้ำตา

“อย่าจะจอย ถ้าแกร้งให้อีกคนฉันต้องร้องไห้แข่งกับแกอีกรอบแน่ ๆ” น้องจอยหันมาค้อนฉันอย่างแง่งอน น้ำตงน้ำตาหุดหายเมื่อโดนฉันเบรคไว้

“เฮ้อ...คงต้องรอเวลาให้อะไรก็ตามที่จับหรือพาเรามาที่นี้เป็นฝ่ายมาหาเราแล้วละ ชีวิตกะเทยน้อย ๆ ของจอยไม่เ็นักไม่ฝันมาก่อนว่าจะต้องมาเจอเรื่องอะไรที่มันอธิบายลำบากอย่างนี้เลย” จอยบ่น

“มันคงอธิบายไม่ยากเท่าที่แกจะอธิบายความรู้สึกตอนแกเป็นหญิงละมัง” ปากฉันเริ่มแกว่งหาของแข็งตามนิสัย จอยนั่งหันหลังพิงด้านข้าง

ฉันอย่างทอดอาลัย

“หิ! อันนั้นมันเป็นปฏิกิริยาทางเคมีบวกความทะยานอยากในชีวิต
ยะ”

นั่งจอยไม่ยกจะโกรธแะ สงสัยจะหมดอาลัยตายอยากในชีวิตเสีย
จริง ๆ แล้วกระมัง เราสองคนต่อปากต่อคำกันไปมาเพื่อให้ทุกอย่างดู
คล้ายของเดิมที่สุดเท่าที่จะทำได้

ฉันมองหน้าทุกคนอย่างพินิจพิจารณาเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะ
แสงสีชมพูที่สว่างจ้าทำให้ฉันมองอะไรต่อมิอะไรได้ชัดเจนขึ้น นื่องพลอย
มีผิวสีน้ำผึ้ง รูปร่างบาง ปากเล็กเป็นกระจับขบเม้มจนแดงช้ำด้วยความ
สับสนและหวาดกลัว ดวงตากลมโตสีดำขลับยังมีแววของน้ำตาคลออยู่
และดูจะเบ่งโตกว่าปกติด้วยความตื่นตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปากนิค
จุมุกหนอยราวกับตุ๊กตาดูน้าทะนุถนอม มิเสียทีที่เป็นดาราวัยรุ่นซึ่งได้รับ
การตอบรับจากประชาชนมากมายทีเดียว

พี่พระนายออกแนวดีหล่อ สูงยาวเข้าดี ดวงตามีแววถือดีอยู่มาก
คงเพราะเป็นดาราดัง ความเคร่งขรึมทำให้ดูมีมาดพระเอกอยู่ตลอดเวลา
ผิวเข้มขมวดเล็กน้อยกับเหตุการณ์ตรงหน้า แต่ทว่าควบคุมสติได้ดีเยี่ยม
ส่วนพี่ปิ่นฉันก็ลื่นน้ำลายเมื่อมองหน้าพี่ปิ่นคนนี้ หนวดเครารุงรัง แววดา
คมดูยิ่งทำให้น่ากลัวเข้าไปอีก แต่พอได้ยินเสียงที่เขาปลอบโยนน้องพลอย
ก็ทำให้รู้ว่าตากล้องคนนี้มีจิตใจที่อ่อนโยนมากมายทีเดียว

“หิว ฉันหิว ใครหิวบ้างคะ” นั่งจอยหันมาพูดกับฉันและหันไปถาม
ทุกคน ทุกคนต่างพากันพยักหน้า

เป็นเรื่องลี้ลับนี้ รอบด้านของเราดูเหมือนจะไม่มีของกินเลย มีแต่
กลิ่นหอมที่โชยมาเอื่อย ๆ เป็นกลิ่นหอมที่อบอุ่นและหอมหวานอยู่ใน
อากาศ ซึ่งกลิ่นและบรรยากาศรอบข้างไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดหรือทำให้

เกิดความไม่สบายใจ ใดๆ เลย แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ทุกคนคลายใจได้เช่นกัน
น่าแปลกที่ฉันกลับไม่รู้สึกริษยาเลยแม้แต่น้อย

ความรู้สึกละมุนเหมือนอยู่ตลอดเวลาที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า มันทำให้
ฉันทบทวนเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ปากที่อ้าส่งเสียงร้องกรี๊ดในตอนที่ได้ตกลง
มา อีกทั้งความรู้สึกที่เหมือนมีอะไรไหลวบลงคอไป กับความหอมหวานที่
อยู่ในปากตอนแรกฟัน เอ...หรือฉันจะกินอะไรเข้าไปโดยไม่รู้ตัว

ที่ป็นเอากำปั้นทุบพื้นทุบผนังไปอย่างหงุดหงิดและเคืองใจที่ต้อง
อยู่ในที่แคบ ๆ ซึ่งเราไม่รู้ว่าเป็นที่ไหน ชะรอยกำปั้นนั้นคงแรงไปหน่อย
เพราะมันทำให้พื้นปรือออกเป็นแนวกว้าง กลิ่นหอมอันน่าลึ้มลองก็พุ่งออก
มาจากรอยปรุที่นั่นเล่นเอาที่ป็นนั่งเอ๋อไปพักใหญ่ จากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตา
แหวกรอยปรุที่นั่น

สวรรค์ทรงโปรดลูกสิงอย่างพวกเราแล้ว ได้ที่นั่นนั้นราวกับตู้กับข้าว
ดี ๆ นี่เอง หลังจากความพยายามของพวกเราทั้งห้าที่ช่วยกันแฉะแฉะ
พื้นตรอยรอยปรุที่นั่น พวกเราก็สามารถดึงเอาเนื้อภายในออกมาได้ ซึ่งมันมี
ลักษณะเป็นทรงกลมทำให้พื้นตรงนั้นเป็นรูโบลึบเดียว หลังจากผลัดกัน
ชิมผลัดกันกินก็สรุปได้ว่าสิ่งที่พวกเรากำลังกินคือเมล็ดบัว เมื่อฉันหันไปมอง
รอบข้างก็รอบจึงคิดว่าเข้าเค้า มีน้ำถึงได้คั้นนัก

“เจ๋งเป้ง! ดอกบัวแน่เลยคะ”

ด้วยความสนใจในชื่อดอกบัวของฉัน ที่นอกจากจะชื่อบัวจีนอัน
สืบเนื่องมาจากตอนเกิดแม่ฝันว่าเก็บดอกบัวแล้ว สวนที่บ้านก็เต็มไปด้วย
บัวดิน บัวน้ำ บัวบก นานาบัวบนพื้นที่ไร่กว่า กลางซอยสุขุมวิทร้อยเก้า
มันทำให้ฉันมั่นใจฟันเปอร์เซ็นต์ว่า สิ่งที่น่าหุ้มนักพวกเรานั้นคือดอกบัว
แน่นอน ว่าแต่มันเป็นดอกบัวพันธุ์อะไรกันนี้ ทำไมมันถึงได้ใหญ่ยักษ์
ขนาดนี้

“เอาเหอะ เอาเป็นว่าพวกเราอดเรื่องของกิน แต่น้ำล่ะ” พี่ปิ่นเอ่ยขึ้นมามีอย่างกังวล

ฉันกลับยิ้มอย่างสบายใจ

“ถ้าเป็นดอกบัวที่รอตอนเช้าได้เลยค่ะ เดี่ยวมันจะบาน พอสายมันถึงจะหุบ ถึงเวลานั้นพวกเราก็ต้องรีบออกไปจากที่นี่เพราะถ้าดอกบัวหุบก็ต้องรออีกเป็นวันเลยล่ะ”

“ว่าแต่เมื่อไหร่จะเช้าคะ ดูจากแสงสว่างตอนนี้นั่นก็น่าจะเช้าแล้วนะค่ะ พี่บัว”

น้องพลอยให้ความเห็นอย่างน่ารัก ก่อความหวังให้กับทุกคน แล้วก็ป็นจริงดังปากว่า ผนังที่พวกเราเห็นว่าเรียบทึบเริ่มขยายคล้ายดอกไม้คลี่บาน แสงสว่างจากดวงอาทิตย์เริ่มทอลงมาจากส่นบน และค่อย ๆ สว่างเพิ่มมากขึ้น สรรพเสียงแข็งแ้งจากด้านนอกเริ่มดังเข้ามา

ฉันเฝไปที่ด้านข้างของกลีบบัวอันอ่อนนุ่มด้วยความใจร้อนตามนิสัยที่แก้ไม่หาย อารามว่าร้อนเกินเหตุเลยก็ได้ก่อความซวยซ้ำซ้อนให้กับตัวเอง ความหนาแข็งที่เริ่มอ่อนนุ่มขึ้นของกลีบบัวทำให้เกิดความผิดพลาดขึ้นมา อพิโอ! เท้าของฉันถลันร่วงลงไปในช่วงว่างระหว่างกลีบต่อกลิบบาวกับตกลุมอากาศ ฉันรู้สึกว่าร่างของฉันผ่านกลีบแล้วกลีบเล่าของดอกบัวเจ้ากรรมและร่วงลงด้านล่างไปในที่สุด

ตูม!!!

ซ่า!!!

ความมละกมะแลกกก็บังเกิดกับฉันในฉับพลัน

“เวหาย! ยัยชะนีชุ่มซำม” จากสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วงของนังจอยที่แหวกรอยกลีบบัวออกมา กลับกลายเป็นรอยยิ้มหัวเราะเยาะเมื่อเห็นฉันผุดขึ้นมาจากน้ำที่ลึกราวโคนขา

ฉันหัวเราะเสียใจ

“มามะเพื่อนรักมาเล่นน้ำกัน”

“อ้อ! น้ำอุ่นเพราะแดดหมดแล้ว โคลนเต็มตัวเลยแฮะ” น้องจอยทำ
จิตใต้สำนึกใหญ่ ขณะที่ฉันยื่นมือไปเพื่อจะอุ้มน้องจอยให้ลงมาจับชะตากกรรม
เดียวกันก็พลันชะงักค้าง เมื่อเหลือบไปเห็นรอบด้านของสระบัวนั้น

ตอนที่ 3

อูแม่เจ้า! รอบสระเล็ก ๆ แห่งนี้เต็มไปด้วยผู้คนซึ่งแต่งกายด้วยผ้าหลากสีสัน มีทั้งสีตุ่น ๆ เหมือนสีโคลนและสีสันสดใส่คัลเลอร์ฟูล แล้วที่สำคัญทุกสายตาก็จ้องมองมาที่ฉันอย่างตื่นตะลึง แน่หนอนว่าฉันก็ตะลึงไม่แพ้พวกเขาเหมือนกัน ถึงหน้าตาพวกเขาจะไม่ผิดจากพวกเราไปสักเท่าไร แต่สีผิวของพวกเขาก็มีสีสันพอ ๆ กับสีเสื้อผ้า มีทั้งสีเขียวเข้ม สีเขียวอ่อน หรือสีเขียวเกือบขาว สีแดงเข้ม สีแดงอ่อน ไปถึงสีชมพูเกือบขาว มันวาวต่างดัดจริต ๆ

ฉับพลันสายตาดันตะลึงของพวกเขาก็ย้ายจุดหมายไปที่ดอกบัวยักษ์ แล้วเสียงฮือฮาก็ก้องขึ้นประสานกันจนฉันอดหันไปมองที่ดอกบัวไม่ได้ ดอกบัวที่บัดนี้คลี่กลีบบานรอบ เพื่อนร่วมชะตากรรมของฉันทุกคนก็หันมองไปรอบ ๆ อย่างตื่นตาตื่นใจ พวกผิวหลากสียกเรือสีทองลงน้ำ ดูเหมือนว่าสองโหนดสีผิวนี้จะเป็นคนละพวกกัน เพราะต่างก็มีเรือสีทองลำย่อมกันอย่างละลำ

ดูเหมือนว่าสายตาทุกคู่จะจ้องมองไปที่น้องพลอยอย่างหมายมั่น ทำเอาพี่พระนายกับพี่ปิ่นต้องรีบเอาตัวเองมากันน้องพลอยไว้อย่างไม่ไว้ใจ นั่งจอยมัวแต่นั่งอ้าปากค้างมองเหตุการณ์อย่างงงงวย

เรือแต่ละลำนอกจากมีคนพายที่รูปร่างบึกบึนแล้วยังมีคนแก่คร่ำ ขาวยาวถึงเขม็งมาด้วย เมื่อเรือเคลื่อนเข้ามาใกล้ ฉันถึงได้เห็นว่าแม้แต่พายยังเป็นสีทอง และถ้าสายตาฉันไม่ผิดพลาดทั้งเรือและพายเป็นทองคำแท้ ๆ

ทองคำแท้!

คนพายเรือพายอย่างระมัดระวังน้ำจึงไม่กระเซ็นแม้แต่หยด ดูเหมือนทั้งคนพายคนโดยสารและคนที่เขียร้อยู่โดยรอบจะระมัดระวังกับหยดน้ำเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะคนในเรือดูเหมือนจะหวาดกลัวน้ำกันอย่างโอเวอร์-แอ็คชั่น

...หรือคนพวกนี้จะเป็นโรคกลัวน้ำขนาดหนัก...

ขณะที่เรือทั้งสองลำกำลังเข้ามาใกล้ดอغبัวนั้น บนบกก็มีเหตุการณ์ประหลาดเกิดขึ้น ผู้คนทั้งสองสีผิวแหวกออกเป็นทางและทรุดตัวลงนั่งหมอบกับพื้นหญ้าสีเขียวสดใส่ ปรากฏว่าชายชราผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างเนิบนาบ คราวสี่ขาเป็นประกายยาวเรียพื้นหญ้า ผิวสีเหลืองนวลเกือบเป็นสีทอง ดูแปลกตาเมื่ออยู่ท่ามกลางคนผิวสีเขียวและแดง เรือทั้งสองลำลอยนิ่งราวถูกสะกด

“ท่านอสิธิฤๅษีเดินทางมาถึงตั้งแต่เมื่อใด” เสียงชายแก่บนเรือทั้งสองลำอุทานขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

“ท่านเขมะ แลท่านเดชะ จงอัญเชิญเทวีแห่งบัวสวรรค์ แลเหล่าพลพรรคมาบนบกนี้ก่อนเถิด”

สิ้นเสียงอสิธิฤๅษีที่ดูเหมือนว่าจะมีอำนาจพอใช้ คนบนเรือต่างหันมามองหน้ากันอย่างอึดอัด ทำราวกับเด็กที่โดนพ่อจับได้ว่าแอบกินลูกกวาดทั้งที่พื้นผุ

ทันทีที่ฉันเห็นอสิธิฤๅษีก็รู้สึกคุ้นเคยกับท่านเป็นอย่างมาก จึงค่อย ๆ

เดินลุยน้ำไปหาเพื่อมองหน้าให้ชัด ระหว่างเดินไปผู้คนต่างถอยร่นอย่างหวาดกลัว ท่าทางจะกลัวน้ำจนขึ้นสมอง แต่ช่วงเถาะตอนนี้ฉันไม่สนใจสิ่งอื่นใดนอกจากชายชราตรงหน้าที่คุ่นน้ำคุ่นตาเสียเหลือเกิน ฉันต้องเคยเห็นหน้าท่านที่โหดมาก่อนแน่ ช่วงคุ่นน้ำเสียจริง ยิ่งเห็นท่านสงี่ยมอย่างมีเมตตามาให้ก็ยิ่งมั่นใจว่าเราต้องเคยเจอกัน แต่ไม่รู้ว่าเป็นที่โหนดไหน ทวดตัวลงไหว้คุณตาอสิฤฯ

“เราเคยพบกันมาก่อนหรือเปล่าคะ คุณตา” ว่าแล้วก็โหมเมวว่าเป็นคุณตาไปเลยเพราะท่าทางใจดีและรอยยิ้มที่มีให้กระมัง

“นานนับอสงไขย นานเท่าดวงจิตที่ท่องเที่ยวไป นับว่าพบเปรียบมิได้พบ มิได้พบเปรียบดังพบพาน จะสนใจสิ่งใดไปใย แม่หนู” ท่านพูดออกมาแต่ละประโยคทำให้ฉันยิ้มอย่างสุดจะงง สรุปว่าเคยเจอกันหรือเปล่าละนี่

“น้ำที่เจ้าเดินลุยมา เป็นน้ำพิษกรดไฟ ผู้คนที่นี่จึงกลัวเป็นอย่างมาก หากตัวมิได้ชุบทองคำทั้งตัวจะมีสามารรถสัมผัสได้เลย”

หยา! แล้วทำไมฉันถึงได้ไม่เป็นอะไรเลยละ แล้วน้ำก็เย็นเหมือนน้ำธรรมดา...

คุณตาก็ยิ้มอย่างใจดี รวากับอ่านความในใจของฉันออก เอ๊ะ! หรือจะอ่านออกจริง ๆ

“ชะรอยเพราะเจ้าแยกจากผู้อื่นในดาวดวงนี้ เทียบเท่ากับเพื่อนของเจ้านั้นแล”

แปลไทยเป็นไทยหน่อยสิคะคุณตา...ฉันได้แต่นึกอยู่ในใจว่าไม่กล้าเอ่ยปากออกมา ปากฉันดูจะหนักขึ้นเมื่อนั่งอยู่ตรงหน้าผู้ทรงศีล ฉันหันไปมองพรรคพวกที่ถูก ‘อัญเชิญ’ เดินเรียงกันมาอย่างระมัดระวังและมึนงง สายตาทุกคู่จับจ้องพวกเราแทบไม่กะพริบและสุดท้ายก็หยุด

นึ่งที่น้องพลอย บางรายมองนังจอยของฉันอย่างฉงน เพราะทำเดินแบบ
หนีบแ้งหนีบขาของมัน

นังจอยหากดูภายนอกแล้วเหมือนผู้ชายปกติเพียงแต่สำอางมาก
ไปเท่านั้น มองเผิน ๆ ก็ผู้ชายดี ๆ นี่เอง แต่ถ้ารวมจริตจะก้านกับทำเดิน
เหมือนหญิงของมันแล้วทางไกลคำว่ามดแมนไปหลายช่วงตัวเลยทีเดียว

ถึงนังจอยจะเป็นพวกผิดเพศในสายตาของคนอื่น แต่ในใจฉันแล้ว
นังจอยเป็นเพื่อนที่ฉันนับว่าเป็นเพื่อนตายได้เลยทีเดียว ยามใดที่ทุกข์ใจ
คนที่เข้าใจฉันมากที่สุดกลับเป็นนังจอย และคนที่ดึงฉันมาจากห้วงแห่ง
ทุกข์ที่สุดก็คือมัน

จอยมักพูดกับฉันเสมอว่า 'หล่อนเป็นคนเดียวที่มองฉันเป็นฉัน
หล่อนไม่เคยหัวเราะแสมเพชฉัน หล่อนอ้าแขนรับฉันเสมอไม่ว่าตอนไหน
แล้วตอนหล่อนทุกข์ หล่อนจะให้ฉันผลักไสหล่อนไฉ่ยังงี้ นังชะนีหัวใจ
ทองคำ' ฉันมักได้รับคำชื่นชมแบบพิลึกจากเพื่อนคนนี้เสมอ

เพื่อนร่วมชะตากรรมของฉันหลุดตัวลงนั้งข้าง ๆ ฉัน น้องพลอย
หน้าซีดมากและพยายามนั้งอยู่ด้านในกลุ่มเพราะดูสายตาทุกคู่จะจ้อง
มองอย่างเป็นพิเศษ

คุณตาอติญาสีจ้องมองแต่ละคนอย่างตั้งใจราวกับมองให้ลึกถึง
ดวงวิญญาณ สุดท้ายก็หลับตานิ่ง เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ลมพัดเอื่อย ๆ
โชยกลิ่นหอมของดอกไม้เน้านาพันธุ์มาเป็นระยะ

รอบกายฉันถ้าไม่นับบรรดาพวกผีเสื้อเขียวและสีแดงแล้ว ก็มีสภาพ
ร่มรื่นพอดู ต้นไม้ไม่น้อยใหญ่เขียวขจี อากาศสดชื่นบริสุทธิ์ ไร้มลพิษโดย
สิ้นเชิง ผู้คนต่างเงียบเสียงร่าวกกับกำลังรอเหตุการณ์บางอย่าง ได้ยินเพียง
นกน้อยส่งเสียงร้องจิบ ๆ ตามประสา

คุณตาอติญาสีลืมตาขึ้น ในขณะเดียวกันก็มีชาวบ้านผู้คนที่มิมีผิวสี

เหลือเงินแค่ยี่สิบกับคุณตาแบกวอสีทองกระจ่างตาเข้ามา ผู้คนที่มากับ ขบวนวอทองคำ ท่อนล่างล้วนแต่งด้วยใจกระเบนสีทอง ท่อนบนเป็นสีส้ม ปนทอง ซึ่งทำให้สันนิษฐานได้ว่าที่นั่นจะหาทองคำได้ง่ายเหมือนกรวด ทวาย เพราะอะไร ๆ ก็ดูเป็นทองคำไปเสียหมด

“ขบวนอัญเชิญเทวีมาถึงแล้ว เราเห็นที่ต้องไปเหมือนกัน”

คุณตาเหลือบมาทางฉันและแอบยื่นของสิ่งหนึ่งใส่มือฉันมาโดยที่ ไม่มีใครสังเกตเห็นได้เลย ซึ่งถ้าฉันตาไม่ฟาด รู้สึกเหมือนจะเห็นคุณตา ขยิบตาข้างเดียวให้ฉันก่อนที่จะหายวับไปเสียอย่างนั้น แววดตาที่แสดง ความผิดหวังและยังน่าเสียดายที่สิ้นหวังก็ดูเหมือนจะพึมพำมาจากทุกทิศ จากเหล่าพวกผิวสีเขียวและสีแดง

ดูท่าพวกผิวสีเหลืองจะเป็นชนชั้นสูงอย่างที่พวกผิวสีเขียวและสีแดงเทียบไม่ได้เลยทีเดียว เพราะยังเห็นพวกนั้นหมอบกับพื้นดูเจียมใจ คอก็ ชะเง้อชะแง่มองน้องพลอยอย่างสุดแสนจะเสียดย

วอสีทองถูกวางไว้บนเท้าของคนผิวสีเขียวลึ้นคนที่เป็นคนแบกวอ ทองคำเข้ามา ท่าทางชั้นเขาดูคุ้นเคยกับหน้าที่นี้เป็นอย่างดี มีสาวใหญ่ ผิวสีเหลืองทองนุ่งโจงกระเบนสีทองเสื้อแขนกระบอกสีส้มลายทอง ถือไม้ พลองประดับทองคำกระชับมือ มาพยักเพ็ดเชิญชวนให้น้องพลอยขึ้นวอ ทองคำ น้องพลอยยืนมองอย่างลังเลหันซ้ายหันขวามาทางพวกฉัน

“ขึ้นไปก่อน แล้วค่อยคุยกัน” พี่ปิ่นบอกน้องพลอยด้วยเสียงแผ่ว เบา น้องพลอยจึงเดินขึ้นวอทองคำอย่างว่าง่าย

อ้าว แล้วฉันล่ะ ฉันก็ผู้หญิงนะแล้วก็เทวีเหมือนกันนะ ถ้าเทวี แปลว่าออกมาจากดอกบัวยักษ์ฉันก็จะได้ขึ้นวอทองคำด้วยสิ ขณะฉัน กำลังจะก้าวขึ้นวอทองคำ สาวใหญ่คนนั้นก็เอาไม้พลองประดับทองคำนั้น มาทางกันฉันไว้